Problemen en strategie?n bij het attesteren van arbeidsongeschiktheid in de huisartsenpraktijk.

Haio: POLITIS Catherine , KUL
Promotor: AERTGEERTS Bert , KUL
Praktijkopleider: PIETTE Kristien , VIAENE (ZOLDER) Mark

Context: Zoals in vele westerse landen is de Vlaamse arts verantwoordelijk voor het voorschrijven van arbeidsongeschiktheid. Deze taak heeft een belangrijke impact op het leven van de patiënt, de financi?le last voor werkgevers, de sociale zekerheid en bij uitbreiding de gehele maatschappij. Deze rol als gatekeeper cre?ert een potentieel conflict tussen arts en patiënt. Bijgevolg kan het voorschrijven van werkonbekwaamheid een moeilijke beslissing zijn voor artsen.

Onderzoeksvraag: Deze studie focust op drie aspecten van deze problematiek: (1) De oorzaak van problemen bij het voorschrijven van arbeidsongeschiktheid; (2) Gehanteerde strategie?n van artsen om met deze problemen om te gaan; (3) Mogelijke oplossingen voor deze problemen.

Methode: Deze masterproef hanteert een kwalitatieve aanpak. Enerzijds werd een literatuurstudie gevoerd op basis van bestaand empirisch onderzoek naar deze problematiek, anderzijds werden semigestructureerde interviews afgenomen bij 10 huisartsen in Vlaanderen

Resultaten: (1) Problemen kunnen onderverdeeld worden in patiënt-, arts-, en systeemgerelateerde problemen en problemen met andere artsen. (2) De huisarts vindt zich de geschikte persoon om AO voor te schrijven. Hij heeft meestal geen problemen bij het attesteren van AO en geeft zijn patiënt voorrang op de maatschappij. Door ervaring heeft de huisarts een bepaalde modus operandi ontwikkeld om met AO om te gaan, deze zijn: overleg met patiënten, streng zijn, de patiënt zelf verantwoordelijkheid geven, korte AO voorschrijven, alternatieven voor volledige AO gebruiken. (3) De huisarts vindt het belangrijk dat alle artsen en de maatschappij verantwoordelijk omgaan met AO. Huisartsen denken dat er meer nood is aan opleiding rond AO. Ook zijn zij vragende partij om het AO systeem te herbekijken, met bijzondere nadruk op het systeem in het onderwijs. Een kleine minderheid stelde het invoeren van zelfcertificatie voor als alternatief voor het huidige systeem.

Conclusie: De Vlaamse huisarts beschouwt zichzelf als de meest geschikte persoon om arbeidsongeschiktheid voor te schrijven. In de dagelijkse praktijk ondervindt de huisarts meestal geen problemen bij het attesteren. Wanneer er dan toch een probleem ontstaat, ligt dat aan een uiteenlopende visie op arbeidsongeschiktheid bij arts en patiënt. Het zijn echter vooral langdurige werkonbekwaamheden waarbij de huisarts problemen ervaart. Hier is de huisarts vragende partij voor meer samenwerking met de arbeidsgeneesheer en de adviserend geneesheer van de mutualiteit. Verder pleit de huisarts voor een grondige hervorming van het systeem m.b.t. onderwijspersoneel. Ook is de huisarts voorstander van meer opleiding rond AO. De overstap naar een systeem van zelfcertificatie zoals in Zweden, het Verenigd Koninkrijk en Nederland blijft controversieel.